

Så fort de kommer in i den mörka salongen blir det alldeles tyst. ”

Ingeborg Ahlander. Beskriver den unga publiken på Teater Martin Mutter

”SISTA NATTEN”. Mycket mer än en vanlig spökhistoria

Håller greppet hela tiden

TEATER

Sista natten

Teater Martin Mutter 11/11
Dramatisering av Ulf Starks novell.
Manus: Jonas Hedlund.
Regi: Gunilla Orvelius.
Musik: Peter Bryngelsson.
Scenografi: Frida Thofelt.
Kostym: Chaterine Giacomini.
Medverkande: Jonas Hedlund och Niklas Larsson.

Det första jag möter utanför teatern är en lång kö av förväntansfulla och uppspelta skolbarn. Men så fort de kommer in i den mörka salongen blir det alldeles tyst. Ett litet hus med en antenn och några stolar är den enda rekvisitan. När de två skådespelarna tar plats på scenen så stiger spänningen. De håller i var sin fickklampa som ger ett spöklikt sken i ansiktet. Ovissheten om vad som ska hända håller oss i sitt grepp hela tiden.

”Sista natten” handlar om kamraterna Johan och Ove vars vänskap prövas hårt när Oves pappa plötsligt dör. Sedan dess har Ove som kallas ”Antennen” gått omkring klädd i en röd yllemösa och en gammal kavaj som ser ut att komma från en loppmarknad för pensionärer. Johan vill helst inte träffa sin kompis som han tycker har blivit lite underlig. Men en dag möts de båda vännerna och Johan följer med ”Antennen” hem för att kolla på hans radiosändare. En sändare där man kan få kontakt med de döda! När det lilla huset förvandlas till en radiosändare blir

det riktigt kusligt. Med hjälp av spökaktiga ljudeffekter kan Ove höra sin döda pappas röst som varnar för att jorden snart ska gå under.

När de båda vännerna gömmer sig i en koja i skogen blir det en förtätd stämning i salongen. Då börjar Ove, som spelas av Niklas Larsson, att trixa med sina händer och alla skrattar befriat. Det verkar helt improviserat och tilltalar verkligen den här åldersgruppen, som annars kan vara ganska svårflirtad.

Det måste ha varit en utmaning att iscensätta Ulf Starks novell som är så full av dramatiska händelser. Tack vare de genomtänkta scentekniska lösningarna märker man knappt att skådespelarna förflyttar sig i tid och rum. Regi, scenografi och ett lysande samspel gör att det blir en mycket dynamisk och helgjuten föreställning. ”Sista Natten” blir i Martin Mutters tappning så mycket mer än bara en spökhistoria. Den handlar också om de stora livsfrågorna och sånt som vi aldrig upphör att förvånas över.

INGEBORG AHLANDER

Fotnot: Föreställningen vänder sig barn i åldrarna 10-12 år.

Fångar publiken. Jonas Hedlund och Niklas Larsson är skådespelarna i den nya barnpjäsen Sista natten. BILD: KICKI NILSSON

Cassandra bäst i skrivartävling

LITTERATUR. Cassandra Fundberg från Västerås är årets vinnare av Digit. Digit är en skrivartävling för ungdomar mellan 13 och 19 år som arrangeras av Regionförbundet Örebro län och landstinget i Västmanland. Hon vann med sitt bidrag ”Barnet i mig”. Motiveringen till första-pristagaren löd: ”En lyrisk och fint sammanhållen betraktelse av de minnen, åldrar och drömmar vi har inom oss. Att åter möta det barn man var innebär att samtidigt se med distans och närhet på sitt liv och det ställer stora krav på författaren. I berättelsen Barnet i mig har Cassandra Fundberg skildrat detta möte mycket lyhört och sparsmakat”. Priset delades ut under Kulturnatten i Örebro i fredags. (NA)

BILD: STEFAN GUSTAVSSON

Legoska bli film

FILM. Redan för tre år sedan fick filmbolaget Warner Bros klartecken att göra film om och med plastleksaken Lego. Nu verkar man äntligen ha kommit en bit på väg. Filmen närmar sig produktion och väntas ha premiär någon gång under 2014, skriver Empire. Phil Lord och Chris Miller har bearbetat originalmanuset som skrevs av Dan och Kevin Hagerman. Det är än så länge ont om detaljer kring filmens innehåll, men den kommer att blanda animation med skådespeleri. (TT Spektra)

Kanal 5 får visa 10-i-toppserie

TV. Kanal 5 har lagt beslag på en av de mest framgångsrika nya amerikanska tv-serierna. Det handlar om ”Once upon a time”, en modern version av sagan om Snövit, som börjar sändas i kanalen i januari. Ginnifer Goodwin (känd från ”Big love”) och Jennifer Morrison (”House”, ”How I met your mother”) spelar huvudrollerna i serien som började visas så sent som för några veckor sedan och redan ligger på tio-i-topplistan över mest sedda tv-program i USA. (TT Spektra)

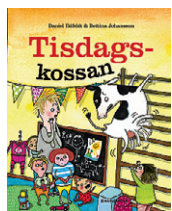
DANIEL ALSARVE

Tunn handling om galen kossa på dagis

LITTERATUR

Daniel Edfeldt

(text)
Bettina Johansson
(bild)
Tisdagskossan
(B. Wahlströms Bokförlag)

Daniel Edfeldt. Har skrivit bilderboken ”Tisdagskossan”.

blir kossan sentimentalt och gråter. När det är dags att gå ut åter kossan gegg-

På tisdagar får barnen ta med sig en sak till dagis. Vera väljer att ta med sig sin kossa trots att kossan helst vill vara kvar hemma och äta på heltäckningsmattan. De andra barnen har tagit med sig små saker som en docka eller en bil. Kossan väcker stor uppmärksamhet och klättrar bokstavligen på väggarna. Vid sångstunden

moja och tränger sig före i rutschbanekön. Vera blir arg på kossan som missbelåten lommar iväg och ställer sig under en björk.

Bokens huvudhandling är lite tunn och tvetydig. Visst ler jag lite åt kossans galenskaper men att Daniel Edfeldt, som skrivit texten, valt att basera hela intrigen

på dessa knasigheter upplever jag som aningen banalt. Jag fattar en viss sympati för kossans vilshenhet. Den vill ju helst vara ute i det gröna gräset. Men kossan är en oberäknelig figur som också betar sig illa och som faktiskt försvinner i slutet av boken. Och Vera saknar inte kossan trots att de tycks bo tillsammans. Jag blir tveksam till om det är kossan eller Vera som är huvudpersonen i boken.

Men det är inte nog med den bristfälliga och tunna handlingen. Edfeldt låter ju kossan vara den aktiva busfiluren medan Vera blir placerad som en bakgrunds betraktare. Därtill

understryker några illustrationer flickors passivitet i förhållande till pojkarna. En flicka sitter på en bänk med en docka i famnen samtidigt som hon nyfiket ser på hur en pojke leker med en bil.

Jag tror ändå att författaren tillsammans med illustratören Bettina Johansson har försökt att vara genusmedveten eftersom det är en ensam pappa som hämtar Vera på dagis. Det jobbar även en man på Veras dagis och vad som tycks vara en liten pojke traskar omkring i ett par röda, högklackade skor.

Jag gillar också att illustratören emellanåt skildrar